

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Szűz Mária mennybevétele (Nagyboldogasszony)

**Francesco di Stefano Pesselino:
Mária gyermekével**

A Máriáról szóló katolikus hitigazságok közül az ő mennybevételéről szólót ünnepeljük a mai napon, amely ünnepet a magyar hagyomány szerint Nagyboldogasszonynak nevezünk. Még a vallásukat gyakorlóknál is előfordul, hogy mennybevétel helyett mennybemenetelt emlegetnek Mária esetében. Ez a megfogalmazás pontatlan. Jézus Krisztus esetében mennybemenetelt mondunk, ezt

ünnepeljük a húsvétot követő negyvenedik napon, mert ő a maga erejéből emelkedett a mennybe. Máriánál másról van szó, hiszen ő nem a maga erejéből juthatott a mennybe, hanem Isten vette fel őt a mennyországba. Jézus édesanyja tehát a földi életből a mindenható Isten közreműködésével juthatott a mennyországba.

Ezt a fogalmi megkülönböztetést használja XII. Piusz pápa az 1950. november 1-jén közzétett, Munificentissimus Deus (A legbőkezűbb Isten) kezdetű apostoli rendelkezésében, amely Szűz Mária mennybevételének hittételét rögzíti. Ez a következőket tartalmazza: „A szeplőtelen, mindenkor szűz Istenanya Mária, földi életpályája befejezése után testével, lelkével felvétel a mennyi dicsőségbe.”

Szűz Mária tehát a mindenható Istennek köszönheti megdicsőülését, ezért beszélünk következetesen mennybevételről. A hittétel másik érdekessége, hogy nem kívánta eldönteni azt az évszázadok óta tartó vitás kérdést, hogy vajon Mária meghalt-e vagy halál nélkül, más módon jutott fel a mennybe. A hittétel ezért „a földi életpályája befejezése után” kifejezést használja, hiszen nem tudhatjuk biztosan, hogy miként fejeződött be Jézus édesanyjának földi élete. Erről ugyanis nem tudósítanak az evangéliumok. Azt azonban biztosan

állíthatjuk, hogy élete a mennyországban teljesedett be. Jézus anyja eljutott az üdvösségre, amelyet Isten minden embernek készített, és amely mindannyiunk végső célja. Ha követni szeretnénk Máriát a mennybe, akkor érdemes követnünk őt az életszentség útján.

Mit kell tennünk üdvösségünk érdekében? Szűz Mária élete választ ad e kérdéseinkre. Ő egész életét Isten szolgálatába, a megváltás szolgálatába állította. „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem szavaid szerint!” (Lk 1,38) – válaszolja a názáreti leány az angyalnak, amikor értesül arról, hogy ő lesz a Megváltó anyja. Isten akaratának tökéletes elfogadásáról, az Istennek való teljes önfelajánlásról tanúskodnak e szavak. Alázata és engedelmissége segítsen minket abban, hogy keressük Isten szándékát, elfogadjuk és teljesítsük azt a feladatot, amit Isten számunkra kijelöl. Máriával együtt adjunk hálát a mindenható Istennek, aki életet adott nekünk! Isten hivatást, feladatot, küldetést ad, hogy életünk ne legyen céltalan, hanem szeretetben éljünk. Mutatja az utat, miként juthatunk el a mennybe, és segítségével elháríthatjuk a gonosz kísértéseit, aki meg akar bennünket akadályozni az üdvösségre jutásban. Mária hálaadó éneke szerint boldognak hirdeti őt minden nemzedék (vö. Lk 1,48). Ő erősítse meg bennünk annak tudatát, hogy ha Istentől kapott hivatásunk útján járunk, akkor a földi életben is boldogok leszünk és az örök boldogságra is eljutunk.

Szűz Mária mennybevitelének eseménye erősíti bennünk a feltámadás és az örök élet reményét. Őbenne megmutatkozik és az emberek közül elsőként mutatkozik meg az a dicsőség, amelyre Isten meghív minket. Törekedjünk arra, hogy eljussunk a mennyországba!

Urunk, Jézus Krisztus! Édesanyád, Szűz Mária egész élete szolgálat volt, hiszen ő

minden pillanatban Isten akaratát kereste és teljesítette. Nem földre szállt angyal ő, hanem ember, mint mi. Emberként született a világra és emberként élte életét. A mennyi megdicsőülésben azért részesült, mert a Megváltó anyjaként élt és Isten nem engedte, hogy testét romlás érje. A mennybe felvett Szűzanya életpéldája arra ösztönöz bennünket, hogy mi is a menny felé törekedjünk. Az ő megdicsőülését, mennybe jutását látva, bennünk, Isten gyermekeiben megerősödik a remény, hogy eljuthatunk az örök életre.

Horváth István Sándor

Nagyokosságú Szűz, anyja a szép ismereteknek, és a nemes szeretetnek, anyja az Úr félelmének és erős reménységünknek, segítségeddel igen sokan, gyöngye tehetségük is, bámulatos haladást tettek tudásban és áhitatban.

Téged választalak gyermeki bizalommal tanulmányaim és további haladásom vezérévé és pártfogójául.

Anyai szívedre hivatkozom és Jézusra, az örök bölcsességre, s alázattal kérek, eszközözd ki számomra hathatós közbenjárásod által a Szentlélek bőséges kegyelmét, hogy elmémnel helyesen fogjam föl, és a gyakorlati életben szóval és tettel sikeresen megvalósítsam mindazt, ami rád és szeretett Fiadra dicsőséges, rám pedig és embertestvéreimre hasznos.

Aquinói Szent Tamás

Urunk színeváltozása

augusztus 6.

Jézus megdicsőülésének helye a régi hagyomány szerint a galileai Tábor-hegy volt. A csoda színhelyén még az arab hódítás előtt három bazilika épült. Felszentelésük napja, augusztus 6. lett Urunk színeváltozásának (latinul: transfiguratio) ünnepe.

E napon Jézus emberi testében, még a feltámadás előtt való isteni dicsőségének felragyogását ünnepeljük. A Szentírás a színeváltozást nem Jézus Krisztus misztikus élményeként, hanem a tanítványoknak adott kinyilatkoztatásként írja le (Mk 9,2-7; Mt 17,1-9; Lk 9,28-36; 2Pt 1,16-18). Hatására megvilágosodott az apostolok számára Jézus rejtett isteni méltósága.

A színeváltozás fontos mozzanatai: a ragyogó fény, a felhő, Mózes és Illés megjelenése, az Atya szózata. A felhő az Ószövetségben is Isten jelenlétének szimbóluma, az Atya szózata a felhőből Jézus megkeresztelkedésére emlékeztet. Mózes és Illés megjelenése is Jézus Krisztus messiási igazolása: ők képviselik a „törvényt és a prófétákat”, tehát az egész ószövetségi tanítást és jövődőlést. Krisztus arcának ragyogása és ruhájának fehérsége emlékeztet arra, hogy földi alakja ellenére is égi lény, sőt arra, hogy ő az Emberfia, aki égi magasságokba emelkedik.

Az ünnepet az Érdy-kódexben Úr színe változtatja, a Münchener kódex naptárában Úrnak megváltozása, illetve Jézus táborhegyi színváltozásának ünnepe néven említik.

A keleti egyház már az V. században megülte, és karácsony, húsvét, pünkösd után ezt az ünnepet tekinti a legszentebbnek.

A nyugati egyházban az első ezredforduló közeledtével kezdték számon tartani,

Bellini: Urunk színeváltozása

összefüggésben Krisztus 1000-re várt visszatértével. Hivatalos ünneppé III. Calixtus pápa emelte annak emlékére, hogy Hunyadi János a keresztes hadat toborzó Kapisztrán Szent János segítségével 1456-ban felszabadította a török ostrom alól Nándorfehérvárt, az akkori Magyarország déli végvárát. A két időpont egybeesése azzal magyarázható, hogy az 1456. július 22-ei győzelem híre két héttel később, épp augusztus 6-án érkezett a pápai udvarba.

Istenünk, te egyszülött Fiad dicsőséges színeváltozásakor Mózes és Illés tanúságtételével erősítetted meg hitünk szent titkait, és csodálatos reménységet nyújtottál, hogy gyermekeiddé fogadsz minket. Add meg nekünk, hogy szeretett Fiad szavára hallgatva társörökösei lehessünk Krisztusnak. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

(Forrás: Magyar Kurír)

Szent Lőrinc diakónus és vértanú

Szent Lőrincre, a tisztítótűzben szenvedő lelkek, a diákok, szegények, gondnokok, könyvtárosok, szakácsok, az égési sérüléseket szenvedettek s a tűzzel dolgozók védőszentjére emlékezünk liturgikus ünnepén, augusztus 10-én.

Legendája szerint Szent Lőrinc Valerianus császár keresztényüldözése idején II. Sixtus pápa tanítványa és – kiváló tulajdonságai miatt – fiatal kora ellenére fődiakónus volt; a szent áldozat bemutatásánál segédkezett. Törődött a szegényekkel és a betegekkel is, alamizsnát osztott közöttük. A hagyomány szerint sok beteget gyógyított meg csodálatos módon, és vakok szeme világát is visszaadta.

A pápát 258. augusztus 6-án elfogták. Lőrincre bízta az egyház kincseit azzal, hogy ossza szét az egészszet a szegények között. Míhelyt megtudták, hogy Lőrinc a vagyon örököje, elfogták őt is, és követelték tőle a kincseket. Ekkor Lőrinc elővezette a betegeket és a szegényeket, mondván, hogy ők az egyház kincsei.

Ezután kegyetlenül megkínozták Lőrincet, és fogságba vetették. Itt is gyógyított és keresztelte a megtérteket. Kivégzése előtt kínzó elöször megostorozták, majd kínpadra vonták Lőrincet, aki a legrettenetesebb gyötrelmek közepette is Istent magasztalta: „Áldott légy Uram, Istenem, hogy ennyire könyörületes vagy méltatlan szolgáló iránt. Add kegyelmedet, hogy a jelenlevők lássák: nem hagyod el szolgálódat, megvigasztalod őket a veszedelem idején.” Ekkor – a hagyomány szerint – megjelent az Úr angyala, és letörülte a verítéket homlokáról, a vért sebeitől. Amikor megfenyegették, hogy egész éjjel a kínpadon sanyargatják, így kiáltott: „Az én éjszakám sötétséget nem ismer; ott minden nappali fényárban úszik”.

Végül 258. augusztus 10-én tüzes rostélyra fektették a diakónust, lángra lobbanni nem engedték, hogy továbbtartson a szenvedése. A legenda szerint amikor már egy darabig mozdulatlanul feküdt a parázs fölött, vidáman szólt a prefektusnak: „most már megfordíthatnál; ez az oldalam eléggé megsült”.

A legenda ugyanakkor arról is beszámol, hogy kínzása közben könnyeket ontott embertársai bűnei miatt. Az égre emelve szemét, imádkozott; könnyei végigfolytak az arcán. Nem magát siratta: Róma megtérését kérte az Úrtól. Haláláig szüntelenül imádkozott. A hívő nép az augusztus 10-e körül látható hullócsillagokat „Lőrinc könnyei”-nek nevezi.

Vértanúságának feltételezett helyén, a Via Tiburtina mellett 330-ban Nagy Konstantin császár bazilikát építtetett (San Lorenzo fuori le mura), mely egyike Róma hét fő templomának.

Szent Lőrinc hosszú ideig a legnépszerűbb szentek közé tartozott. Róma egyik kerülete is róla kapta nevét; Spanyolország nemzeti szentje (állítólagos hispániai származása következtében). Nevét viseli Kanada legnagyobb tengeri öble és egyik folyója; Dél-Amerikában hegyet neveztek el róla. Európában számos településnév és templom őrzi emlékét.

Magyarországon is több település viseli nevét. A néphagyomány szerint Lőrinc esőjével bő szőlő- és gyümölcstermést jósol.

Istenünk, a te szereteted tüze Szent Lőrincet hűségessé tette a szolgálatban és dicsőségessé a vértanúságban Add, hogy szeressük, amit ő szeretett, és váltsuk tettekre, amit tanított. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

(Forrás: Magyar Kurír)

Ha ima közben elkalandoznak gondolataink

Sokunkkal előfordul, hogy valami folyton eltereli a gondolatainkat, amikor elkezdünk imádkozni. Számos tényező elvonhatja a figyelmünket az imától. Lehet akár egy falóra ketyegése, egy beszűrődő dudaszó az utcáról, de a bennük „dolgozó” gondolatok is kizökkenthetnek, például amelyek emberi kapcsolatainkra vonatkoznak.

Valljuk be, nem mindig könnyű figyelmünket Istenre összpontosítani, és Reá figyelve beszélgetésben maradni Vele.

Néha viszont előfordul, hogy ezek az ún. zavaró tényezők egyáltalán nem „zavarnak be”, hanem tulajdonképpen olyan, az Isten által vezetett gondolatok, amelyek a lelki hasznunkra irányulnak.

Nézzük, mit írt Lisieux-i Szent Teréz arról, amikor ima közben elkalandozott a figyelme.

Gyakran jönnek zavaró gondolatok imádság közben, de amint tudatosítom magamban ezt, imádkozom azokért az emberekért, akikkel kapcsolatos gondolatok elterelték figyelmemet. Így végül hasznot húzok a figyelmemet zavaró tényezőkből.”

Időnként Isten szándékosan el akarja terelni a figyelmünket, rávilágítani ezzel akár egy gondokkal küszködő barátira vagy családtagra, akiknek szükségük lehet az imáinkra vagy a szeretetünkre. Így a figyelemelterelés a megfelelő irányba fordul, és ahelyett, hogy elszakítana minket Istentől, közelebb visz hozzá és az Ő isteni tervéhez.

A legfontosabb, hogy figyelj, vedd észre, amikor valaki vagy valami az ima közben eszedbe jut. Valaki az életedből, vagy akár valami, amit a Facebook-on láttál. Könnyen lehet, hogy Isten éppen azt akarhatja, hogy imádkozz az adott személyért, vagy nyújts neki segítséget.

Szent Josemaría Escrivá arra tanít bennünket, hogy:

„Minél közelebb van egy apostol Istenhez, annál egyetemesebbek a vágyai. Szíve kitárul, mindenkit és mindent befogad, amikor arra vágyik, hogy az univerzumot Jézus lábai elé tegye.”

Tehát amikor legközelebb úgy érzed, hogy ima közben elkalandoztak gondolataid, ajánld fel Istennek, és tárd ki a szíved mindeknek, amit Isten akkor, abban a pillanatban közölni akar veled.

(Forrás: katolikus.ma)

„Uram, taníts minket imádkozni...!” (Lk 11,1-13)

A hit tulajdonképpeni nyelve az imádság. De embervoltunk is az imádságban teljesedik ki, mert benne a legmagányosabb lélek is közösségre talál Istennel. Jézus számára az imádság nem más, mint beszélgetés a mennyei Atyával. A Miatyánkkal erre a bensőséges, imádságos Isten-kapcsolatra, a hit nyelvtanára tanítgatja övéit. Jézus arra biztat, hogy soha ne bátortalanodjunk el, amikor Istentől kérünk valamit. Ha pedig késik kérésünk teljesítése, először imádságunkat vizsgáljuk meg, és ne Istenünkben kételkedjünk. Ő jóságos Atyaként ismeri a mi szükségleteinket, még mielőtt azokat szavakba foglalnánk. Naponként adja nekünk önmagát, mégpedig az általunk egyedül elfogadható formában: mint Szentlélek, mint áldás, életerő és életkedv. Ezért, ha Isten szól, ne szorítsd öködbe kezedet, hagyd nyitva, hogy megtölthesse üres markodat. Ha nem is most azonnal, az örökkévalóságban bizonyosan megteszi majd. – *Urunk, adj nekünk bátorságot, hogy merjünk téled kérni; adj nyugtalanságot, hogy keressünk téged, és adj bizalmat, hogy kopogtassunk nálad.*

Vladár Gábor

Mi maradna?

Szent Istvánt a koronával a kezében szokták ábrázolni, amint felajánlja az országot a boldogságos Szűzanyának. Mit jelent felajánlani valamit a jó Istennek? Mindenekelőtt egy szabad, önkéntes cselekedetet. Odaadni abból, amit a magunkénak tudunk, amink van, ami a miénk, mert ránk bízott és valahol mégis a jó Istené. Kimondani azt, hogy minden, ami körülvesz, a teremtett világ, az ország, a ház, az udvar, a kert, egész életünk és annak minden mozzanata a jó Istenhez tartozik, a jó Istentől van és a jó Istennél van a legjobb helyen. És amikor Szent Istvánra emlékezünk, akkor ebben az ünnepben ezt szeretnénk megvallani, hogy minden, amink van, azt végső soron kaptuk és akkor lesz valami a miénk, ha azt oda tudjuk adni, vissza tudjuk adni a jó Istennek. Barátaim szokták mondani, hogy időt szentelnek valamire, nem időt áldoznak rá, nem időt kerítenek, nem időt adnak, hanem időt szentelnek valamire.

A jó Isten jelzője, hogy jó. A benedictio, benedicere, binecuvantare, az áldáson túl azt is jelenti, hogy azt a szót, hogy jó, rájuk tenni, rájuk helyezni, kimondani rájuk, hogy jó. Jó ez a kenyér, jó ez az ünnep, magyarnak lenni jó, kereszténynek lenni jó, szentnek lenni jó. A jó Isten ezt a mindig velünk levő jóságát közvetíti felénk. A teremtés hajnalán a világunk, az ember teremtésekor, a teremtéstörténet minden egyes napján elhangzik mintegy áldásként: Isten látta, hogy ez jó. Az ember válasza erre az áldásra, a jó Istennek erre az igent mondására, mindarra, amit alkotott, és benne magára az emberre: ez az életszentség. Ha sikerül rezonálnom a jó Isten áldására, arra, hogy a jó Isten igent mondott rám és igent szeretne mondani rám folytonosan, akkor felfedezem, hogy a jó Isten az, aki ott áll mögöttem és azt mondja rám, hogy jó. Minden munkálkodásomon, minden tevékenységemen, szavamon áldás van, ha ebből a rezoná-

lásból, feleletből fakad arra, hogy Isten látta, hogy ez jó, és ez elégtételt is jelent és felfakad belőlem a hála, hogy a jó Isten társa lehetek.

Hogyan tudnánk az életünket, mindazt akik vagyunk és amivel rendelkezünk felajánlani a jó Istennek? Azt olvassuk az evangéliumban, hogy „Mindaz, aki meghallgatja szavaimat és szerintük cselekszik, ahhoz az okos emberhez hasonlít, aki a házát sziklára építette.” (Mt 7,24) A bölcsesség feltétele a látás, a hallás, meghallani és maghallani az Úr hangját. Egy 22 éves fiatalember a jó Isten hangjára figyelve elkezdi távlatokban gondolkodni, túllátni az önös érdekein, továbblátni azon a pár évtizeden, amíg ő Magyarország királya és házat és hazát Jézusra, a sziklára építeni. Azt tudjuk, hogy ez nem volt egy könnyű döntés és bizonyos értelemben kockázatos is volt. Sokféle hatás éri, sokan megpróbálják befolyásolni, mindenki a saját önös érdekeit nézve próbál hatni rá sokféle módon, de amikor a jó Isten szándékának kell végbemennie, akkor jöhet eső és vihar és fújhat szél, senki nem tartóztathatja fel az Ő akaratának beteljesülését, azaz mégis: mi magunk vagyunk azok, akik meghiúsíthatjuk Isten Országát bennünk és magunk körül. A kérdés tehát ma így hangzik: segítem-e azt, amit a jó

Isten akar vagy ellenállok, nem akarok társává lenni a teremtsében, az Ő országában.

Szent István azokra figyelt, akik benne az Úr hangját erősítették, akik segítettek megtalálni, megkülönböztetni a jó Isten hangját, a szellemeket. Az utódlás kérdésében nagyon szépen kidomborodik ez a megkülönböztetés: a vérségileg hozzá közel álló tiszta magyar Vazul az alig megfogant kereszténységet veszélyezteti, a keresztény idegen Orseolo Pétertől pedig a magyarság függetlenségét és jövőjét kellett félteni. Ezért dönt úgy, hogy az országot, a népét, a koronát a Magyarok Nagyszónokának nevezett Szűz Máriának ajánlja és ez 1000 év távlatából is jó döntésnek bizonyult.

Sík Sándor István király c. drámájában bajor Gizella ezt mondja Istvánnak: „meg akarja ölni benned a magyar - a keresztényt”, az ellene lázadó Vazul pedig azt, hogy: „a keresztény ölte meg benned a magyart!” A király válasza egyértelmű: „Nem! Ez a kettő nem kettő, hanem egy! És egyé kell lennie az én drága népem szívében is, mert meghalunk, ha e kettő egyé nem lesz”.

Hogyan jutott erre a látásra? Nem pottyant csak úgy az ölébe! Keresnie kellett, és imádkoznia kellett azért, hogy kitisztuljon a látása. Ha a mi életünkben a látás körül bajok vannak, az mindig onnan származik, hogy nem imádkozunk eléggé, úgy ahogy kellene. Ha összekeveredik az ember előtt valami, ha elgyöngül az ember látása. Káprázatok vagy hiú kísértések homályosítják el az ember tekintetét, ez mindig az ima hiányából van.

No, de azért nem elég csak látni, mert az Úr Jézus is azt mondja, hogy a bölcs ember az, aki nem csak hallja az én szavamat, az én tanításomat, de valóra is váltja. Mert ha még csak halljuk, fölismerjük, hogy mit jelent kereszténynek lenni, de nem valósítjuk meg, akkor még balga emberek vagyunk. Ostobák, más szóval. Homokká válik a szikla. Akkor porlik, mint a szikla...

A látás, hallás és megvalósítás között van ott valami döntő fontosságú valami. Ez az odaadás, az odaadottság, a neki szenteltség. Azt mondják az újabb kutatói az ő életének, hogy talán a koronázás alkalmával történt meg Istvánban ez a nagy dolog, ez a belső odaadottság.

A koronázásban és fölkenésben tisztul ki válik egyé, fonódik egybe, kerül a helyére, kerül a sziklára az ő egyéni ambíciója és a nemzet érdeke, a kereszténység és a magyarság, amikor Isten küldötteként, Isten apostolaként tekint magára, de úgy, hogy a szeme a sziklán marad, a szíve alázattal tudatosítja, hogy küldetése elsősorban szolgálat: Isten és a rábízottak szolgálata. A koronázásban tehát az odatartozás lesz erőssé, hogy a jó Istenhez tartozik és a jó Istentől kapja a hatalmát és küldetését. Ahhoz, hogy a jó Isten feladattal bízjon meg bennünket előbb el kell ismerünk, hogy minden az övé, de ha elismerjük ezt, akkor vállunk igazán alkalmassá, mert ő tesz alkalmassá a küldetésre. A méltatlanságom elismerésében leszek választott és a választottat teszi alkalmassá a feladatra. Ő tud alkalmassá tenni. „...Semmiféle hatalmad nem lenne, ha nem onnan főnről kaptad volna...” Hogyan működik ez az én életemben? Most mondhatjuk, hogy de mi nem vagyunk királyok! Valóban nem, de mit kezdünk az életünkkel, a talentumainkkal, a képességeinkkel, az időnkkel? Mennyire vagyunk képesek a jó Isten szolgálatába állítani, meggarcolni azt, hogy nekem kisebb-nem kell, Neki növekedni?

Két kép marad tehát: a felajánlás és a koronázás, felkenés. A koronázásban István önmagát, a felajánlásban az országot ajánlja, szenteli Istennek. Amikor ma kenyeret áldunk meg, akkor ezt tesszük mi is: kimondjuk, hogy minden a jó Istentől való és nála van a legjobb helyen és kérjük, hogy áldja meg a törekvéseinket, munkánkat, harcainkat, Ő legyen a mi sziklánk, akire épít-

hetünk, hisz csak Vele sikerülhet megvalósítani, hogy ti adjatok neki enni. Keresni kell a jó Isten hangját az életemben és meg kell próbálni megvalósítani, fel kell ajánlani a szolgálatunkat és meg kell hallani, ahogyan az Úr Jézus azt mondja Péternek és nekünk: te vagy a szikla, rád akarok építeni, ti adjatok nekik enni, hozzátok ide amitek van és az én kezemben elég lesz, jutni fog mindenkinek. Töltsétek meg a korsókat... És az én áldással a legjobb ízű bor lesz.

„Köszönjük neked, szent király, hazánkat és önmagunkat, ezt az első ezer évet itt, kérünk, ne vond el romolthatatlan jobbotat... Az ország, amelyet úgy szerettél, hogy ismételtelhetetlen életedet áldoztad fel érte, sose volt más, mint a te országod, s megvalljuk neked, a föld, amelyen a továbbélés lehetőségét biztosítottad, veszedelmesen emlékeztet arra, amelynek még te húztad meg etikai paramétereit. Vadak vagyunk, türelmetlenek, szenvedélyes izgágák, ma is egymást támadjuk, számtalanfelé rángatott kocsinkat zavart lovak húzzák. Látod, mégis úgy érezzük, te így is szeretsz bennünket, pártos, rossz természetünkkel együtt, mert te tudod az igazságot: minden hibás gesztusunkat eredetileg jó szándék eredményezte, csak valahogy eltorzult.

Számold össze, urunk, István király, hányadjára kezdjük most újra az életet, és ne feledkezz meg szegény magyarjaidról. Nem könnyű leckére fogtál bennünket, amikor Európa keretei közé szorítottad az ősmítoszt, korodban meg kellett tenned, mert csak a pogány hit szétzúzásával remélhetted fennmaradásunk biztosítékát. ... te vagy legendánk legnagyobbika, István, szent király, aki megnyitottad előttünk az élet kapuját. Amit te tettél, valóban az ég csodája volt, hitet adtál, jövendőt és anyanyelvünk legfigyelemreméltóbb elvont főneveit: józan-határú emlékezés, felejtés és bocsánat.”

Ft. Takó István

Pilinszky János:

Elég

A teremtés bármilyen széles,
ólnál is szűkösebb.

Innét odáig. Kő, fa, ház.

Teszek, veszek. Korán jövök, megkésem.

És mégis olykor belép valaki
és ami van, hirtelenül kitarúl.
Elég egy arc látványa, egy jelenlét,
s a tapéták vérezni kezdenek.

Elég, igen, egy kéz elég amint
megkeveri a kávé, vagy ahogy
„visszavonul a bemutatkozásból”,
elég, hogy elfeledjük a helyet,
a levegőtlen ablaksort, igen,
hogy visszatérve éjszaka szobánkba
elfogadjuk az elfogadhatatlant.

Weöres Sándor:

Kánikula

Szikrázó az égbolt
aranyfüst a lég,
eltölpül láng-úrben a
tarka vidék.

Olvadtan a tarló
hullámszik, remeg,
domb fölött utaznak
izzó gyöngyszemek.
Ragyogó kékségen
sötét pihe-szál:
óriás magányban
egy pacsirta száll.

Mentovics Éva:

***Vakáció,
vagyis végre szabadság!***

Vakáció, vagyis végre szabadság!
Szabadságon leszek végre,
holnaptól már nem jövök.
Nem kelteget anya reggel
és az óra sem csörög.
Nem mondják, hogy;
reggelizz már,öltözz,
futás, moss fogat!
Nem szól senki; el ne késsünk!
Nem siettet, noszogat.
Mateklecke? Elfelejtve!
Angol szavak? Á, minек?
Rajzra se kell bepakolni
festéket meg pemzliket.
Nem kell korán ágyba bújni,
nincs könnyörgés, hajcihő,
tornazsákból se szaglik ki
bűdös zokni, vágь cipő.
Eldugtam a táskámat is,
minек, úgyse használom?!
Maglehet, majd úgy, mint tavaly,
könnyen meg se találom.
Eláruljam, hogy leltem rá?
Psz! Anya előtt az titok!
A szag után, mert a szendvics
régтől benne lapított.
De most nincs, mi kedvem szegné,
hahó, szép nyár, vártalak!
Hívnaк tavak, folyópartok,
árnyas erdők, várfalak...
Kedvem szottyán? Lustálkodom.
Szabadidőm? Temérdek!
Ha játszani hívna bárki,
garantáltan elérhet.
Elkészült az órarendem,
nézd csak, az lett ráírva;
minden program szünidei
üzemmóddhoz állítva.

Mentovics Éva:

Hurrá, vakáció!!!

Nyári napfény hozta híréт,
tudta, várjuk már nagyon,
s önfeledten viháncoltunk
e ragyogó, szép napon.
Vakáció, Vakáció!!!
Visszhangzott az iskola.
Nem csendült még egyszerre szó
ily harsányan tán soha.
S tényleg, jött a Vakáció,
szaladt fel, a kert alatt.
Eltüntette a leckéket,
hírmondójuk sem maradt.
Elrejtette a táskámat,
minden könyvet, füzetet.
Ceruza sincs. Mivel írjak?
Hopp, a táblán üzenek.
VA-KÁ-CI-Ó! Rajzolóм fel,
színezem, hogy szép legyen,
s képzeletben kéz a kézben
járunk erdőn, réteken.
Víz varázsa hív a partra,
zsong, zsiбong a rét, liget.
Pajkos derű száll a szélben,
s viráгillat. Érzitek?
Megtalálsz majd parton, dombon,
cseresznyefán, szederfán,
dinnyét falok kint a kertben
a forró nyár derekán.
S, ha támad a kánikula,
forróságot ont a Nap,
akkor biztos fagyit nyalva
hűsölök egy lomb alatt.
Nem fecsegek tovább róla,
hisz ismerjük oly sokan;
Vakáció. Együtt leszünk
egész nyáron, boldogan.

Pap bácsi, kösd be a cipőmet!

ezzel a címmel jelent meg a Magyar Kurír gondozásában egy Szent II. János Pál pápáról szóló történeteket, anekdotákat tartalmazó kis könyvecske. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

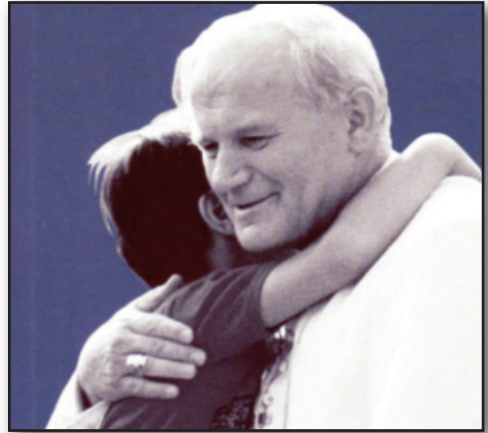
Mindenek előtt az imádság embere

Közeli munkatársa, Giovanni Battista Re bíboros II. János Pál megválasztásának 20. évfordulóján egy szentbeszédben így jellemezte a pápát: „Az ember a pápa közelében dolgozva soha nem érez feszültséget vagy nyugtalanságot. II. János Pál még a nehéz és fájdalmas percekben is mindig derűs, és nyugalmat sugároz környezetére is. Nyugalma mély hitéből és imaéletéből fakad. Ami engem leginkább megdöbbent a Szentatyával való kapcsolatban, az az ő imádságának mélysége. Ez a dinamikus és aktív pápa mindenekelőtt az imádság embere. Pápasága kezdetén mondta, hogy az ő elsődleges feladata imádkozni az Egyházzért és az emberiség családjáért. A pápa egész napját átszövi az imádság. Mielőtt bármilyen döntést hozna, minden fontos esemény előtt imába mélyed, csak ezt követően szól és hoz döntéseket.

Ez a nagy pápa örökre beírta nevét a történelembe, mivel az isteni gondviselés hatalmas feladatok végrehajtását bízta rá a mai világban, mégis mindenekelőtt az imádságra adott ő nekünk példát. Ejeje továbbra is megnyilatkozik életének tanúságtételében, a világnak adott útmutatásaiban és bátorságában.”

A Szentlélek büne

II. János Pál pápaságának egyik meghatározó eleme a boldoggá és szentté avatások számának látványos növekedése. Nem mindenki értette meg a pápa szándékát, sőt voltak, akik bírálták is. Stanislaw Dziwisz bíboros, a pápa titkára így emlékezik:

A II. vatikáni zsinat a hétköznapi keresztény élet magas színvonalát tűzte a hívek elé követendő ideálként, ennek értelmében pedig mindenki, valóban mindenki szent lehet, még ha egészen hétköznapi, egyszerű életet él is. Szeretnék ezzel kapcsolatban emlékeztetni arra, hogy a szenttéavatási eljárások menetét már VI. Pál leegyszerűsítette. Az azonban vitathatatlan tény, hogy II. János Pál hosszú – erről se feledkezzünk meg –, több mint 26 évig tartó pápasága alatt az Egyház nagyon sok új szentet és boldogot avatott.

Azoknak, akik emiatt kritizálták, a Szentatya általában tréfásan csak azt felelte: „Ez a Szentlélek büne.”

Egy fénykép

Apostoli útjain II. János Pál a szeretet és rokonszenv legkülönfélébb megnyilatkozásai-val találkozott. De az, ami a távoli Cartagenában fogadta, igazán egyedi esetnek számít.

A helyi érseknek sikerült valahonnan egy képet szerezni Wojtyła pápa szüleiről. A képet betette a pápa számára előkészített vendégszobába, az ágy mellé, így akart örömet szerezni vendégének. Azt mondják, amikor II. János Pál meglátta ezt a kedves meglepetést, a szemében könnyek csillogtak – a meghatottság könnyei.

Nagyszeben

A nagyszebeni római katolikus egyházközség története majdnem kilenc évszázados múltra tekint vissza. A mai Luxemburg vidékéről, Flandriából, valamint a Mosel és a Rajna folyók mellőli őshazájukból betelepített szászok papjuk kíséretében római katolikusokként jöttek Erdélybe II. Géza (1141-1162) meghívására. Letelepedésük után röviddel a telepések templomokat építettek. A tatárjárás előtt létezett a városban egy domkosrendi templom, amely talán 1221-ben épült. Kolostortemplomuk a tatárjárás előtt a város falain kívül állott. A tatárjárás elpusztította, de 1282-ben újra lakhatóvá tették. A 15. századi török beütések újra romba döntik. IV. Jenő pápa engedélyével 1447-ben a város falain belül építették fel. A domkosok templomát 1733-ban az Orsolya nővérek kapták. Az 1543-ban végbement reformáció után Nagyszebennek majdnem 150 esztendőn át nem volt katolikus temploma. A város valamikori katolikus templomaiban lutheránus istentisztelet folyt. Az osztrák császári

csapatoknak a városba való bevonulása után a helyzet azonban megváltozott. A hadsereggel együtt jöttek tábori lelkészek is, akik különböző szerzetesrendekhez tartozó papok, főleg jezsuiták voltak, akik a rend letelepüléséhez megszerezték az osztrák provinciális engedélyét. Ezen kívül megkapták a kalocsai érsek szükséges jóváhagyását is, akinek joghatósága alá tartoztak a török uralomtól felszabadított területen működő katonai lelkészek. Idővel letelepettek a városban a katolikus civilek is: kereskedők, iparosok és tisztviselők. A jezsuiták egy önálló plébánia alapítására gondoltak, amihez templomra volt szükségük. Virmont tábornoknak sikerült megszereznie a Szabók csarnokát egy új templom építésére. 1726-ban került sor az alapköletételre, 1733-ban a szentelésre (báró Sorger Gergely püspök (1729-1739)). Az új nagyszebeni római katolikus egyházközség nem a város lakói által jött létre, hanem mesterséges alkotás. Német, magyar, szláv, francia, olasz és más nevek találhatóak az anya-

könyvekben, ez a helyzet a mai napig is fennáll. A jelenlegi egyházközség összetétele is igen heterogén.

A *Feleki* egyházközség a XX. század elején jött létre az osztrák és szudéta üvegfüvő iparosok Alsóporumbákból való áttelepedése által. A templom Lajos Balázs plébános idejében épült 1929-ben.

(Forrás:ersekseg.ro)

A szebeni Szentháromság plébániatemplom

MAGUNKRÓL – MAGUNKNAK

A szent keresztségben

ötven részesültek:

– Pál Lilien, Antal Viktória Zenkő, Varga Carla Sofia, Ladó Zselyke, Pakuranin Juhász Ádám.

Szentségi házasságot

négy pár kötött:

– Keresztes Benjamin – Bakk Hanna, Antal Lehel – Toma Loredana, Györfi Tamás – Nagy Tünde, Pakuranin Juhász Kornél – Kolcsár Ildikó.

Az Úr kilenc

testvérünket hívta haza:

– Boros Anna Mária, Mánya Mária Magdolna, Balla Márton, Luffi Jenő, Hegyi József, Pap Juliánna, Pirampel Júlia, Benő Miklós, Deák Margit.

Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugalmat!

Uram, Jézus Krisztus! Szívből örülök a vakációnak. Sokat várok tőle: örömet, pihenést, felüdülést.

Adj nyitott szemet, hogy meglássam a világ szépségeit!

Adj nyitott fület, hogy meghalljam hívásodat!

Tölts el örömmel!

Engedd, hogy minél többet izleljek meg világod gazdagságából!

Vigyázz rám minden utamon, hogy a szünidő is erősítsen és gazdagítson!

A hétköznapi misék nyári programja:

Hétfő, szerda, péntek – 7:00 óra.

Kedd, csütörtök, szombat – 18:00 óra.

• Augusztus 20-án, Szent István ünnepén, az esti 6:00 órás szentmisén emlékezünk meg országalapító nagy királyunkról.

A mise után a templomkertben egy rövid ünnepségre és az új kenyér megáldására kerül sor, amelyre szintén szeretettel várjuk a kedves híveket.

• A sepsiszentgyörgyi medjurgorjei imacsoporttal közösen augusztus 28. és október 2. között öthetes lelkipraktikumot szervezünk, melynek mottója: „Az Ő sebei által nyertetek gyógyulást” (Iz. 53, 5.). A program minden hétfőn 18 órakor szentmisével kezdődik, utána bevezető a témáról a plébánián, kiscsoportos foglalkozás és szentségimádás. A lelki sebek gyógyulásáért imádkozunk.

Előzetes bejelentkezés telefonon *Kónya Rózánál* (0745 088 672) és *Tőkés Erzsébetnél* (0745 266 997).

• Szeptember 19-én, kedden kezdődnek az elsőáldozási felkészítők a plébánián. Továbbra is keddenként du. 16:30-tól lesznek az elsőáldozásra készülő hittanórái. Várjuk szeretettel a III. osztályos gyerekeket!

• A 2024-es esztendőben bérmálás lesz egyházközségünkben. Várjuk a X. valamint XI. osztályos diákok jelentkezését, a felkészítő számukra is szeptemberben fog elkezdődni. A felkészítők pontos dátumát később közöljük.

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ – Katolikus havilap.

Kiadja a sepsiszentgyörgyi Szent József plébánia.

Főszerkesztő: Ilyés Zsolt.

Felélős szerkesztő, tördelő: Dávid Péter.

email: egyhazitudosito@gmail.com

Nyomda: DEICO – Sepsiszentgyörgy

ISSN: 2248-1532